

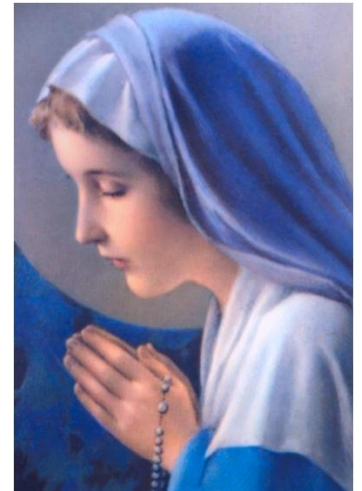

Mesiac Panny Márie

Mesiac máj je v Cirkvi oddávna mesiacom Panny Márie. Iniciátorom mariánskeho mesiaca v modernom chápaní, čiže s pobožnosťami na každý deň, bol jezuita Dionisi svojim dielom Mese di Maria, vytlačenom vo Verone (Taliansko) r. 1725. Pápeži, napríklad Pius VII., Gregor XVI. a Pius IX. obdarúvali májové pobožnosti odpustkami. Pobožnosti v mesiaci máji vo svojich dokumentoch odporúčali najmä pápeži Lev XIII. a Pius XII. Pápež Pavol VI. dňa 30.4.1965 vydal encykliku Mense Maio, v ktorej povzbudzuje veriaci ľud k týmto pobožnostiam, aby ich obetovali za šťastné zakončenie Koncilu a zároveň za vyprosenie pomoci na uskutočnenie koncilových ustanovení a za pokoj vo svete, keďže v tých rokoch bol ohrozený mier. V tomto roku celý mesiac máj spadá do veľkonočného obdobia. Je to časť liturgického roka, v ktorom prežívame skutočnosť smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Oslavujeme v ňom zavŕšenie vykupiteľského poslania Božieho Syna, s ktorým je vďaka vôle nebeského Otca neodlučiteľne spojená úloha Panny Márie. A preto aj úcta k nej má svoje právoplatné miesto v tomto období. Panna Mária vo vzťahu k Ježišovi nikdy nestojí v popredí, no vždy je s ním vnútorne veľmi úzko spojená a nenahraditeľne spolupracuje s jeho poslaním. Vo Svätom písme nachádzame zmienku o nej tam, kde je to potrebné. Tak je to aj v texte o živote prvotnej Cirkvi. V Skutkoch apoštolov čítame, že po Ježišom nanebovstúpení sa apoštoli vrátili z Olivovej hory do Jeruzalema a vystúpili do hornej siene, kde sa zdržiavali Peter a Ján, Jakub a Ondrej, Filip a Tomáš, Bartolomej a Matúš, Jakub Alfejov, Šimon Horlivec a Júda

Jakubov. Títo všetci jednomyselne zotrúvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi (Sk 1,13-14). Panna Mária teda nepovažovala po Ježišom nanebovstúpení svoju úlohu tu na zemi za skončenú. Veď tesne pred Ježišovou smrťou jej Boží Syn zveril nás všetkých. Nie je teda už len Božou matkou, ale i Matkou Cirkvi, Potešením zarmútených, Pomocnicou kresťanov... Práve preto zostáva aktívne prítomná vždy tam, kde ide o toto poslanie. Okrem konkrétnej praktickej každodennej pomoci prvému kresťanskému spoločenstvu veriacich nikdy nechýba ani vo chvíľach spoločnej modlitby a slávenia Eucharistie. Preto je v Cirkvi už od začiatku veľmi živá prax modlitieb a pobožností k Panne Márii. V jej prítomnosti sa môžeme nielen cítiť oveľa bezpečnejšie vo všetkých krížoch života - ako pri láskavej a starostlivej matke -, ale sa od nej aj učiť umeniu modlitby, či už osobnej alebo spoločnej. Modlitbe sústredenej, pokojnej, vrúcnej, vytrvalej a plnej bezhraničnej dôvery v Boha. V hornej sieni - teda vo Večeradle, kde Ježiš slávil s apoštolmi Poslednú večeru a prvú svätú omšu, bolo to miesto modlitby veriacich s Pannou Máriou. Aj keď je mesiac máj zvlášť zasvätený Panne Márii, neznamená to, že by sme ju mali v iných mesiacoch roka zanedbávať. Naopak, májové pobožnosti nás majú povzbudiť a obnoviť v horlivosti v tejto úcte počas celého roka. Využime teda čo najlepšie tento mesiac Panny Márie a načerpajme do svojich sŕdc novú silu pre hlbší duchovný život prostredníctvom tej, ktorú nám dobrý Boh dal za matku a sprostredkovateľku mnohých milostí.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Ó, Pane,
prečo stojíš obďaleč
a v čase nášho trápenia
sa skrývaš?
Pýši sa podliak a trpia úbožiaci.
Daj, nech ho zničia
vlastné úklady.

Lebo sa hriešnik
vystatuje hriechom,
rúha sa lakomec
a Bohom pohŕda.
Pyšný Ho nehľadá
vo svojej pýche. Myslí si:
Kdeže, Boha niet!
Sláva a úspech
vrúbia jeho cesty
a súd Tvoj prísny
je mu vzdialený.
Zúri a hrozí
svojim protivníkom.
Hovorí v duchu:
nič mnou nepohne,
nebude nikdy koniec
môjmu šťastiu.

V ústach má samú kliatbu,
klam a útlak
a pod jazykom zlo a bezprávie.
Sedáva na postriežke
v dedinách, nevinných tajne
vraždieva a po nešťastnom
striečne jeho zrak.
Tak ako lev
vo svojej húštine striečne,
že uchvátiť chce chudáka.

V cestnej premávke nie je núdza o vyhrotené situácie. Zmena počasia dokáže z minúty na minútu skomplikovať situáciu na cestách. Neupravená, šmykľavá vozovka môže odstaviť automobily na celé hodiny. Presne v takej situácii sa ocitol aj jeden diaľkový autobus. Uviazol na horskom priechode. Ľudia sa zo začiatku snažili byť trpezliví. Neskôr sa začala nervozita stupňovať. Cestujúci nahlas hovorili, čo všetko musia stihnúť, aké majú povinnosti, kde ich čakajú, čo musia absolvovať. Nakoniec všetci zmlkli. Nikto neodíšiel, zostali všetci. Aj keď len preto, že museli.

Ježiš niekoľkokrát zdôrazňuje, aké je dôležité, aby jeho nasledovníci zostali s ním. Svätý Ján zachytil Pánove slová, potvrdiac, že ratolesti musia zostať na viniči, lebo inak odumrú. Koľkokrát v živote stojíme pred dilemou: „Odísť, či zostať?“ V náznakoch či jasných prejavoch manželskej krízy je tiež predostreté toto finále. U kandidátov duchovného stavu sa zrazu objaví to isté rázcestie. Poznáme aj iné situácie – hľadanie lepšieho zamestnania, zvažovanie odchodu z funkcie, úradu atď. Nejde však vždy iba o zmenu pracoviska či lokality. Ide najmä o zmenu postojov vo vážnych situáciách. Zostať verný zásadám, ktoré pochádzajú od Krista, alebo odísť a nájsť si niečo iné? Niečo, čo bude ľahšie, prijateľnejšie, jednoduchšie, no najmä niečo, čo nevyprovokuje svedomie k aktivite? Existuje vôbec plnohodnotná náhrada za úkon odchodu od Krista a Cirkvi? Ak odídeš, kam pôjdeš?

Veľmi rýchlo a dobre to pochopili Ježišovi učenci. Kristus ich dokonca aj upozorňoval, že majú možnosť odísť. No oni svojou odpoveďou vyrážajú dych. Hovoria: „Ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života!“ (Jn 6, 66 – 68). Ten, kto odchádza od Krista a opúšťa ho, nenájde nič lepšie, hodnotnejšie. Zásadné postoje vyplývajúce z evanjelia sú dnes centrom skrytého i verejného posmechu a irónie. A, pravdaže, aj ich nositelia. Nezavrhuje tých, ktorí sa dostali na križovatku dvoch ciest: „Zostať, či odísť?“, ale viac sa o nich zaujímajme! Pozrime sa tiež na prínos tých, čo aj napriek všetkému zostávajú. Pán hovorí, že budú prinášať veľa ovocia a že sa stanú jeho učeníkmi. Nie tajnými ako niektorí predstavitelia synagógy v časoch Ježišovho procesu, ale takými, ktorí sú čitateľní. Práve takých svet i Cirkev potrebuje! Ba dokonca víta aj takých, ktorí priznávajú, že istý čas blúdili a dosť sa vzdialili, no ako svedectvo ponúkajú drámu konverzie svojho života. Vernosť Kristovi sa im mnohonásobne vráti.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Minulú nedeľu sa konala zbierka na seminár. Na tento účel sa vyzbieralo 343,97 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplatí!

Združenie Mariánskej Mládeže zo Šenkvic príde predstaviť toto spoločenstvo a ponúknuť deťom a mládeži možnosť založiť si miestne združenie. Dozviete sa niečo o pôvode vzniku, činnosti na Slovensku i vo svete a cieľoch tohto spoločenstva.

Eucharistia rozhodne nepatrí len do kostola: celý náš život má byť Eucharistiou. Učíme sa ju sláviť každým okamžikom svojho života, všade tam, kam nás Pán postavil. A slávenie, ktoré sa deje uprostred dennej všednosti, je rovnako dôležité ako slávenie v kostole: je Jeho ovocím, jeho predĺžením. Človeku by nič neprospelo, keby bol denne na svätej omši alebo aj na dvoch omšiach, ak by sa pritom nepodobal viac Kristovi a nerástol v láske. Bol by len pre hltáčom hostií! Ako to hovoril Ján Zlatoústý: „Ty si pil krv Pánovu a nepoznávaš svojho brata. Zneuctuješ tento stôl práve tým, že si myslíš, že nie je hoden podieľať sa na tvojom pokrme ten, kto bol uznaný za hodného mať účasť na tomto stole. Boh ťa zbavil všetkých tvojich hriechov a pozval ťa na túto hostinu. A ty si sa ani potom nestal milosrdnejším.“

Koľko kresťanov bolo za totality vo väzení! Roky neboli na svätej omši, ale ich život bol možno väčšmi Eucharistiou ako život nás vonku, ktorí sme boli v kostole denne. Sláviť Eucharistiu znamená žiť „skrže Neho, s Ním a v ňom“ pre druhých: je to vynikajúca správa pre tých, ktorí sa trápia, že pre službu v rodine alebo inde sa nedostanú na svätú omšu, kedykoľvek by chceli.

Vojtěch Kodet O.,Carm., ThD. „Učenie“

Sväté omše v týždni po 5.Veľkonočnej nedeľi (B)

7.V. pondelok *Missa tridentina*

18.00 *Za farníkov*

8.V. utorok

18.00 *Na pod'akovanie Panne Márii za zdravie a Božiu pomoc*

9.V. streda

18.00 *Za Ľ. Vojtecha a Justína Nemcových a syna Milana*

10.V. štvrtok

18.00 *Za Ľ. Rudolfa a Margitu Nemcových, dcéru Helenu a starých rodičov*

11.V. piatok

18.00 *Za Ľ. Pavla Šramka, manželku a dcéry*

12.V. sobota

08.00 *Za Ľ. Jána a Serafinu Podmarčikových, rodičov a za Ľ. Imricha*

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

13.V. 6. Veľkonočná nedeľa (B)

08.00 *Za farníkov*

Lektori: Blahová M., Vrablová M.

10.00 *Za Ľ. Jozefa a Filoménu Ochabových*

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14.30 *Litánie a eucharistické požehnanie*

Liturgický kalendár

7.V. pondelok	bl.Gizela
8.V. utorok	sv.Viktor, mučeník
9.V. streda	sv. Pachomius, opát
10.V. štvrtok	sv.Ján z Avily, kňaz
11.V. piatok	sv.Mamert, biskup
12.V. sobota	sv.Nerej a Achilej, mučeníci

Slovo na dnes

V každom trpiacom je Ježiš

Rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý by sme mali pokojne čeliť dráme utrpenia, je brať vážne tajomstvo Vtelenia a Kríža. Ježiš si vzal naše telo, skutočne vzal na seba naše bolesti. Preto v každej osobe, ktorá trpí, je aj trpiaci Ježiš. V Evanjeliu podľa svätého Matúša, v časti o poslednom súde, hovorí Ježiš tým, ktorí sa starali o chorých alebo navštívili väzňov: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25,40). Z týchto Pánových slov sa dozvedáme, že „v podvečer života budeme súdení podľa lásky“ (svätý Ján z Kríža), a najmä podľa lásky k našim bratom v núdzi. Je to nabádanie k súcitu. Nevzývajú nás však tieto Ježišove slová aj k tomu, aby sme uznali jeho prítomnosť vo všetkých tých, ktorí trpia? Volajú nás, aby sme zo všetkých síl zmiernovali utrpenie, ale zároveň aby sme naň pozerali s nádejou. V každom utrpení je zárodok života a vzkriesenia, pretože je v ňom prítomný sám Ježiš.

Ak sme presvedčení, že v človeku znášajúcom utrpenie trpí sám Ježiš, že on v ňom dopĺňa, čo ešte chýba jeho Utrpeniu, ako si môžeme (slovami sv. Pavla) zúfať nad utrpením? Vari Kristus nevstal z mŕtvych? Vari jeho utrpenie nebolo vykupiteľské? Nezarmucujte sa ako ostatní, čo nemajú nádej (porov. 1 Sol 4,13).

Chyby a nedostatky iných

Spomínal som, že najčastejšie strácame vnútorný pokoj zoči-voči zlu, ktoré ohrozuje alebo zasahuje našu osobu a našich blízkych. Proti tomuto faktoru som postavil dôveryplné odovzdanie sa do rúk Boha, ktorý nás vyslobodzuje zo všetkého zla, alebo ak ho dopustí, dáva nám silu znášať ho a obracia ho v náš prospech.

Toto tvrdenie platí aj pre všetky ostatné príčiny, pre ktoré strácame pokoj. Nimi sa budeme teraz zaoberať. Aj keď ide o zvláštne okolnosti, treba o nich hovoriť, lebo hoci je odovzdanie sa jediným zákonom, v praxi nadobúda rozličné formy, podľa toho, čo vyvoláva naše starosti a nepokoje.

Často sa stáva, že pokoj nestrácame preto, že by sa nás utrpenie osobne dotýkalo alebo nám hrozilo, ale skôr kvôli osobe či skupine osôb, ktorých správanie nás zarmucuje a trápi. Ide o dobro, ktoré nesúvisí priamo s nami, ale na ktorom nám i tak veľmi záleží: o dobro nášho spoločenstva, Cirkvi alebo o blaho istého jedinca.

Manželka môže byť skormútená, lebo nevidí, že by sa spĺňalo jej vytúžené želanie - obrátenie manžela. Predstavený spoločenstva môže strácať pokoj, pretože ktosi z jeho bratov alebo sestier robí opak toho, čo od nich očakáva. Alebo nás jednoducho v každodennom živote dráždi, ak sa náš blížny nespráva tak, ako by sa mal správať podľa našich predstáv. Koľkokrát sa rozčuľujeme nad takýmito situáciami!

Odpoveď je tá istá ako predtým: dôvera a odovzdanie. Aby som pomohol druhým stať sa lepšími, musím vykonať potrebné kroky s pokojom a miernosťou a všetko ostatné zveriť Pánovi, ktorý môže všetko obrátiť na úžitok.

V tejto súvislosti by sme radi pripomenuli všeobecnú zásadu, ktorá je veľmi dôležitá pre každodenný život a na ktorú zvyčajne narazíme v uvedených prípadoch. Možno ju ostatne uplatniť v oveľa širšej oblasti, ako je otázka trpezlivosti k nedostatkom blízkych.

Ide o nasledujúcu zásadu: musíme dbať nielen o to, aby sme túžili po veciach dobrých samých osebe, ale aj o to, aby sme po nich túžili správnym spôsobom. Dať si záležať nielen na tom, čo chceme dosiahnuť, ale aj na spôsobe, akým to chceme dosiahnuť. A skutočne mnohokrát sa takto prehrešujeme: chceme niečo, čo je v podstate dobré, ba dokonca veľmi dobré, ale usilujeme sa o to spôsobom, ktorý je zlý. Aby sme to lepšie pochopili, ukážme si to na jednom z už spomínaných príkladov. Je prirodzené, že predstavený spoločenstva žiada svätosť od tých, čo sú mu zverení. Je to správne, v súlade s Božou vôľou. Ak sa však predstavený

nazostí, ak sa stáva podráždeným a stráca pokoj pre nedokonalosti alebo nedostatok horlivosti svojich bratov, istotne sa nedáva viesť Duchom Svätým. A pretože vec, ktorú chceme, je dobrá, ba dokonca určite požadovaná Bohom, ak sa neuskutočňuje, často sa cítíme opravení s tým väčšou netrpezlivosťou, nespokojnosťou sa lei dožadovať. Čím väčšími sa nám niečo zdá dobré, tým väčšími sa znepokojujeme a usilujeme sa to uskutočniť.

Musíme si teda, ako som povedal, overiť, či sú dobré nielen veci, ktoré chceme, ale aj spôsob, ktorým ich chceme dosiahnuť, postoj nášho srdca. Čiže naša vôľa má vždy zostať mierna, pokojná, trpezlivá, odpútaná, odovzdaná Bohu a nesmie byť netrpezlivou, unáhlenou, nepokojnou, podráždenou atď. V duchovnom živote je náš postoj často chybný práve v tom, že hoci nepatríme viac medzi tých, čo túžia po nesprávnych veciach, protiociach sa Bohu, a chceme veci správne, v súlade s Božou vôľou, dosahujeme ich spôsobom, ktorý ešte nie je „Božím“. To znamená, že nie je spôsobom Ducha Svätého, ducha mierneho, pokojného, trpezlivého, ale ešte stále je našim ľudským spôsobom, tvrdohlavým, zbrklým a znechuteným, ak sa nám hneď nedarí.

Všetci svätci nám nástojčivo hovoria, že sa máme mierniť v túžbach, i v tých najlepších. Pretože ak túžime na ľudský spôsob, čo sme opísali, narúšame pokoj svojej duše, zaplavujeme ju starosťami a znemožňujeme Bohu, aby pôsobil v nej a skrze ňu aj v blížnom.

Vzťahuje sa to na všetko, i na naše posväcovanie sa. Koľkokrát strácame pokoj, keď zisťujeme, že naše posväcovanie nenapreduje dosť rýchlo, že máme ešte príliš veľa nedostatkov. Toto nás však len zdržuje!

Svätý František Saleský dokonca hovorí, že „nič tak nezdržiava napredovanie v čnosti ako priveľká náhlivosť“! K tomuto bodu sa však vrátíme v ďalšej kapitole.

Na záver si zapamätajme: znakom, že postupujeme správne, že sa riadime Duchom Svätým, nie je len to, že vytúžená vec je dobrá, ale aj to, že je v nás pokoj. To sa týka všetkých našich túžob a želaní. Túžba, ktorá nás oberá o pokoj, nepochádza od Boha. Túžiť a chcieť treba, ibaže slobodným a od všetkého odpútaným spôsobom, pričom túžby treba odovzdať Bohu, aby ich naplnil, ako on bude chcieť a kedy bude chcieť. Vychovávať svoje srdce v tomto zmysle je nesmierne dôležité pre duchovný pokrok. náš rast, naše obrátenie je dielom Boha, a nie našich vnútorných zmätkov, unáhlenosti a nepokoja.

Jacques Philippe „Hľadať pokoj a zotrvať v ňom“

Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň

(Jn 8, 1 - 11)

Aká zvláštna dilema. Nejde o osud ženy či zákon. Chcu ho zabiť! Odpoveď Krista však postavila farizejov do konfrontácie, ako hriešnici nemajú právo súdiť druhých. Reakcia ukazuje, že cit pre právo je stále ešte v poriadku. To hovorí v ich prospech.

Skutočné ľudské súdy sú však len slová písané do piesku a len Božie súdy sú spravodlivé. Ľudia súdili podľa zdania. Chceli súdiť Nestvorenú Pravdu vo svete svojich vlastných zásad. Lebo pravda je Kristus a oni obžalovali cudzoložnicu nie z lásky k pravde, ale z nenávisťi k pravde. Farizeji chceli stotožniť túto svoju technickú spravodlivosť s jeho spravodlivosťou a milosrdenstvom.

No čo nás najväčšími zarazí, je, že záchranou cudzoložnice Ježiš zachránil aj seba. Obranou a oslobodením hriešnika z legálnej „spravodlivosti“ zachránil pravdu od znečistenia nesvätosťou svätých. Boli takí „svätí“, že nenávideli milosrdenstvo, a tak bola ich svätosť hriešna.

Ako presvedčiť ľudí, aby uverili a boli spasení? Zlu veľmi silno záleží na tom, aby sa v ľudských srdciach táto myšlienka nezačorenila. Ak sa začorení, kamenia nie je potom nikdy dost!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Miernosť

Kňaz Klement Mária Hofbauer, apoštol Viedne, miloval chudobných. Jedného dňa bol zase v istom hostinci a do klobúka zbieral peniaze pre trpiacich. Podišiel k jednému mužovi, ktorý nenávidel všetko, čo malo čosi spoločné s Cirkvou. Osopil sa naň: „Čo si to dovoľujete, pýtať odo mňa peniaze?!“ A napľul kňazovi do tváre. Ten pokojne vytiahol vreckovku, očistil si tvár a potom skromne povedal: „To bolo pre mňa. A teraz dajte ešte niečo pre mojich chudobných.“ A znovu mu nastrčil klobúk.

Hovorí sa, že ten muž bol taký dojatý, že mu vysypal do klobúka celý obsah svojej peňaženky.

Magdaléne Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Odpúšťajú sa ti hriechy

Proti pravde sa ľudia bránia často skepticizmom. Donekonečna vyslovujú námietky a pochybnosti. Potom celkom ľahko vylučujú skutočnosti, ktoré by ich viazali. Hovoria: Máme vedu a tá nám nedovoľuje prijímať isté náboženské tvrdenia. Máme vedu, preto neprijímame nijaký zázrak v Lurdoch.

Kedysi platila dobrá zásada: Contra factum non valet argumentum - Proti faktu neplatí nijaký argument. Dnes argumentujeme často i proti faktom, aby sme ich nemuseli uznať. Darma budete hovoriť niektorému človekovi, že v Lurdoch existuje medzinárodná medicínska inštitúcia, tzv. Bureau international des constatations, v ktorej sa evidujú hlásené prípady uzdravení. Zaznamenávajú sa len tie, ktoré sa dajú dosvedčiť fyzikálnou diagnostikou. Darma poviete, že v Lurdoch bolo do 40 000 lekárov, odborníkov, ktorí majú prístup k celej dokumentácii a môžu ju skúmať, a nielen katolíci, ale i lekári iných vyznaní, ba aj neveriaci, a to od Japonska až po Ohňovú zem. Darma poviete, že svetoznámy muž Alexis Carrel, predtým agnostik, sa v Lurdoch obrátil a napísal o niektorých uzdraveniach odbornú štúdiu. Niektorí ľudia to buď vôbec nevezmú na vedomie, alebo budú namietkať donekonečna.

Nie je to nič nové. Túto prax mali predsa už zákonníci - vedci Izraela. Úsmev a povznesenosť - to boli ich zbrane. Mali argumenty aj proti faktom. Patrilo k pýche týchto ľudí, že oni všetko presne vedeli. Aj na to zomreli. Bud' sa v ich školách niečo učilo, alebo bolo škoda o tom hovoriť - takí boli neznesiteľní!

Ježiš v Kafarnaume najprv odpustil chorému hriechy a potom ho na dôkaz svojej moci telesne uzdravil. Priebeh zázraku poznáme. Poznáme aj reakciu zákonníkov. Ježiš najprv odpustí, potom vyčíta skryté myšlienky zákonníkom, nakoniec urobí viditeľné znamenie a uzdraví chorého aj telesne. Uverili? Dobromyseľní, ktorí nechceli popierať očividne, „velebili Boha“. Ale zákonníci sa bránili, aby neskôr nemuseli uznať aj ostatné.

Nedôvera je aj pre nejedného dnešného človeka obranou. Je toľko názorov, ideológií a propagandy! Ale

kritickosť nesmie znamenať pohrdanie skutočnosťou. Kritická myseľ musí byť otvorená pre pravdu. Kto skostnatie a je pritom namyslený, ten nikdy nespozná pravdu a pravý zmysel života.

Máme len dve možnosti - buď všetko odmietnuť, alebo postupne rozpoznať Božie znamenia. Ježiš bol a je viac než divotvorca. Je viac než zakladateľ náboženstva. Vrcholom udalosti uzdravenia chorého nie je sám zázrak. Pointa je v inom. Ježiš je Syn človeka - a má moc odpúšťať hriechy! Má moc, ktorá patrí len Bohu.

Židia mu neverili. A ja? Naozaj verím? A prosím aj pre seba o tento zázrak odpustenia?

Pod' za mnou!

O tom, ako Ježiš povolal za apoštola mýtnika Matúša, hovorí evanjelium veľmi stručne: „...videl na mýtnici sedieť... Léviho a povedal mu: „Pod' za mnou!“, Nehovorí sa o viere. Evanjelium však pokračuje: „On vstal a šiel za ním.“ (Mk 2,14)

Mýtnik poslúchol Ježiša. Podľa evanjelia by sa zdalo, že povolanie Matúša nemalo takmer nijakú prehistóriu, že to nebol nijaký postupný proces. Všetko sa uskutočnilo akoby v okamihu - výzva a po nej čin. Kto však vie, čo bolo predtým a čo uprostred toho? Kto vie, čo Matúš prežil vo svojom srdci a svedomí týždeň, mesiac, rok predtým... A kto vie, ako sa v ňom uskutočnilo ono „On vstal a šiel za ním“. Môžete si klásť otázky, či bol na to prichystaný, či ho to prekvapilo, aké bolo psychologické pozadie jeho rozhodnutia. Sv. Marek o tom nehovorí ani slovo. Písmo o tom mlčí. Matúš začul výzvu a šiel. Dve veci sú teda jasné: Ježiš Matúša vyzval. A Matúš súhlasil.

Kristus povoláva: „Pod' za mnou!“ Povoláva s plnou mocou. Robí si nárok na človeka pre seba - mňa nasleduj! To je všetko. Evanjelium vystihuje len toto, nič iné. Nechváli Matúša, ani nevyzdvihuje jeho zásluhy. Hovorí len, že nasledoval Ježiša.

Aký je zmysel tohto nasledovania? Čo znamená „Pod za mnou“? Čo znamená ísť za Ježišom? Ťažko to povedať celkom stručne. Volaný opúšťa všetko. Robí to preto, aby poslúchol. Inak sa totiž za Ježišom ísť nedá. V povolani zanechávame všetko, strhávame za sebou mosty a ideme za Kristom. Aj keď je to ťažké, silu nám dáva to, že sme zvolení. Máme vystúpiť z doterajšieho spôsobu života ako pozvaní k spoločstvu s Kristom. Otvorili sa nám nové obzory. Všetko staré je za nami a zriekame sa ho. Z doterajšej relatívnej istoty ideme do úplnej ľudskej neistoty. Ale našou istotou sa stáva Ježiš! Doteraz sme mohli predvídať, oteraz ideme do neprehľadného života. Ale sme zjednotení s Kristom! Nič iné nepotrebujeme. Ježiš ukrižovaný a vzkriesený Pán - je naša cesta, pravda i život. Počuli sme aj my jeho hlas? Často sa tvárime, že hľadáme Boha. Boh však hľadá nás. On nás oslovuje prvý a hovorí: Pod! My zo svojej strany často odkladáme odpoveď. On hovorí: Pod teraz a hneď! My váhame a čakáme na mimoriadne príležitosti a činy. Boh nás však nenápadne osloví: Pod! Povie nám to cez svedomie, cez knihu, priateľa, kázeň, spoveď. My sa často nevieme odhodlať. Chceme získať čas - ešte to, ešte ono, ešte niečo dokončiť. Kristovo volanie a jeho slovo ostáva potom visieť nad nami. Mohli sme byť už apoštolmi ako Matúš - keby sme boli vstali na prvé volanie. No Pán nás volá denne znova a znova.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku